

Aula d'Història de Lo Rat Penat
Conferència del professor D. Fernando Millán Sánchez

Tema XXV.

Joan Batiste Basset.

Els Maulets. La Guerra de Successió.

La seua vida.

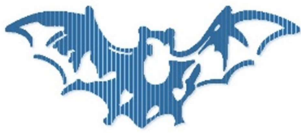
El discórrer històric de la vida de Joan Batiste Basset nos mostra l'imatge més perfecta de l'aventurer, del soldat de fortuna que inicia el seu caminar com a home en els Terços d'Espanya per a complir una condena, i acaba sent reconegut com a mariscal de camp dels exèrcits de l'imperi Austro-hongarés donats els mèrits acumulats en la seua trayectòria vital.

Encara que les senyes conegudes del seu naiximent, la seua infantea i la seua adolescència, no pareixen massa fiables, el que passat un temps seria un héroe del poble valencià pareix ser que naixqué en la ciutat de València l'any 1654, encara que unes altres fonts històriques el situen vinculat a la població d'Alboraya, núcleu urbà molt pròxim a la capital del regne, a on la seua família estava establida.

Coneixem que son pare regentava un taller de dorats molt popular entre els retors i les famílies burgeses, a on Joan Batiste inicià el seu aprenentatge acompanyant a son pare a tots els llocs del regne a on el seu treball era demandat. Recorregut itinerant per les terres valencianes que li va permetre conèixer profundament les seues diverses comarques, als seus habitants, i, sobretot, als problemes als que els chicotets agricultors i els jornalers del camp s'enfrontaven. Coneiximents que en un futur li serien de gran ajuda per a la seua llabor proselitista.

Pero a pesar de conèixer un ofici singular, a pesar d'ajudar a son pare en les tasques que feen possible el seu manteniment i el propi de la família, Joan Batiste Basset anà posant de manifest un caràcter especialment barallador, amant de les rinyes i també dels duels, Duels algunes voltes plantejats a mort en els quals Joan Batiste Basset se presentava com a guanyador en la major part d'ells. Caràcter barallador que, per a desgràcia de la família, el dugué a matar a u dels seus oponents.

Un delit que, en l'últim terç del segle XVII, en el transcórrer del regnat de Carles II d'Àustria, el Fetillat, el portà a ser condemnat a mort. Condena que, donades les molt especials circumstàncies del cas, Joan Batiste Basset tenia a penes setze anys, podia ser commutada per l'allistament en els Terços d'Espanya. Terços que guerrejaven en tota Europa defenent les nostres possessions de les apetències de França, i en els quals hauria de servir durant el temps mínim de vint anys.

No dubtà Joan Batiste Basset, ni dubtà la seua família, en acceptar el tracte proposat per les autoritats. Ingressava en els Terços espanyols quan a penes iniciava sa vida, i era destinat als terços d'Itàlia. Terços que havien d'afrontar tant els desafius de les forces franceses de Lluís XIV, rei de França, que pretenia eixercir com a primera potència europea donat el buit que havia deixat Espanya després de la Guerra dels Trenta Anys, com també les revoltes de caràcter independentiste que es donaven en els dominis espanyols.

I anà en les guerres de Sicília, guerres d'independència que proliferaven en tots els dominis espanyols donada la debilitat de la monarquia, a on l'aventurer valencià escomençà a destacar tant pel seu valor en el combat, quant per la seua capacitat per a guanyar-se el respecte de tots els seus companyons d'armes. Admiració i respecte que li permeteren anar escalant algun grau de comandament en el Terç.

El segon dels escenaris que conegueren les gestes militars de Joan Batiste Basset fon Alemanya. En el seu territori l'emperador Lleopolt I, rei d'Àustria i aliat d'Espanya, sostenia guerres contínues contra el monarca francès conegut com "el rei Sol", Lluís XIV, que, com hem senyalat, pretenia arreplegar el testimoni cedit pels Àustries espanyols, per la Casa d'Àustria en les seues dos branques, com a potència dominant en Europa.

Guerres en les quals el militar valencià va descobrir condicions tan especials en el camp de batalla, en el valor personal i en la capacitat de comandament, que no sols conseguí escalar llocs de comandament fins al grau de capità dels Terços espanyols que feen costat a l'emperador alemany, sino també la seua llibertat personal per a triar l'eixèrcit en el qual desijava servir. Una elecció que oscilava entre mantindre's en els Terços espanyols o be optar pels eixèrcits austríacs que el convidaven ad això.

El ya militar professional valencià optà per passar a formar part dels eixèrcits austríacs. El convidava ad això, además de les possibilitats d'ascens ràpid en el comandament, les guerres que Àustria, recolzada en els eixèrcits propis i en els del regne d'Hongria, sostenia contra l'imperi turc que fixava la seua capital en Constantinoble. Un imperi musulmà que, ensenyorit ya de bona part de la península balcànica, aspirava a conquistar tot el territori hongarés, i posteriorment la mateixa Viena.

Una guerra contra els turcs, contra la civilització musulmana, absolutament essencial per a mantindre la civilització cristiana en Europa, que finalment conegué la victòria dels aliats occidentals sobre l'imperi de l'Islam. Imperi que hagué d'abandonar la seua idea de conquistar tot el territori europeu per a incorporar-lo a les terres que amaven al profeta Mahoma, i passar a la defensiva en els seus territoris europeus.

Les conseqüències de les guerres turques foren essencials per al devindre d'Àustria, per al d'Europa i per al propi de Joan Batiste Basset.

Per a Àustria perque conseguí sumar als seus territoris propis els d'Hongria. Anexió que donaria lloc al naixement de l'Imperi Austro-Hongarés. Imperi que quedava en poder de la

Casa d'Àustria i que componien els territoris ya senyalats, Àustria i Hongria, més els ocupats en el centre d'Europa, Bohèmia-Chèquia, i els no dominats pels turcs en la península balcànica.

Per a Europa va ser igualment important perque este engrandiment de la Casa d'Àustria cap a l'Europa Central, l'apartaria de ser l'hereua permanent de l'imperi alemany. Naixia en el devindre del segle XVIII el nou regne alemà de Prússia, que assumiria el relleu d'Àustria en la direcció primer, en l'unificació més tart, de l'imperi alemany. Nova estructura política de l'Europa Central que equilibraria en el segle XVIII el poder de França.

Per a Basset les guerres turques foren igualment decisives. En elles pogué finalment aconseguir el grau de general dels eixèrcits austríacs, destacar pel seu valor i per la seua capacitat organitzativa i política i, lo que llauraria el seu futur, aconseguir una amistat entranyable en el príncip d'Hesse-Darmstaad. L'home al qual Carles II d'Àustria, rei d'Espanya, nomenaria virrei de Catalunya.

La vida posterior de Joan Batiste Basset quedava aixina lligada, de nou, i durant anys, a Espanya. En el nou virrei de Catalunya va acodir com a home de la seua màxima confiança, assessor en els temes militars pero també en els temes polítics, i més exactament en el directe coneiximent dels usos i costums de les gents a les quals el príncip alemany hauria de governar.

Temps d'aprenentatge de la política espanyola en el devindre dels últims temps del regnat de l'últim dels Àustries que, donada la seua falta d'hereus en funció de les seues condicions físiques i mentals, determinava la possibilitat que un príncip de la Casa d'Àustria, de la branca alemana, vinguera a governar Espanya.

Era la posició que pareixia més llògica donats els llaços familiars que unien als dos regnes, Espanya i Àustria, pero que chocaria frontalment en els interessos francesos. Lluís XIV, el rei Sol, aspirava al fet que el seu net, Felip d'Anjou, assumira el tro d'Espanya, ya que era l'hereu directe per la branca femenina. La seua esposa Maria Teresa era filla de Felip IV.

El problema de la Guerra de Successió espanyola es fea present.

1704. La Guerra de Successió al tro d'Espanya que deixa vacant Carles II, ha consolidat les posicions dels adversaris. D'una part al costat d'Àustria que presenta com a candidat a l'Archiduc Carles, germà de l'emperador Josep I, se situen tant Anglaterra com Holanda, líders en el poder marítim, que no desigen vore augmentat el poder de França en la previsible

política comuna en Espanya si la Casa de Borbó accedix en Felip d'Anjou al tro espanyol.

I al costat d'elles se situa el regne de Portugal. Aliat permanent d'Anglaterra des dels temps de la seua independència, i sempre recelós del poder d'Espanya.

En el costat opost Lluís XIV, el rei de França, disposat a posar en lliça tot el poder dels eixèrcits francesos en favor del seu net. I molt més decididament quan el testament final de Carles II el Fetillat l'ha designat el seu hereu. Una presa de posició del govern espanyol en favor del pretenent francès que ve determinada per la seguretat rebuda de l'embaixador francès en directa relació al manteniment de l'unitat d'Espanya i de tot el seu imperi. Posició esta que tant Anglaterra com Holanda posen en qüestió, decidits com estan al desmembrament dels territoris espanyols.

En el suport decidit de la marina anglo-holandesa i el seu eixèrcit expedicionari, i el propi de Portugal, l'archiduc Carles d'Àustria es decidix a iniciar una guerra en l'interior de la península ibèrica.

Una guerra espanyola que tindrà com a punt de partida la presa de Barcelona. La capital dels territoris catalans sempre enfrontats en el poder de Castella i en la falta d'una autonomia pròpia que els permeta el seu propi govern. El pretenent austríac els ha promés que si l'ajuden en la guerra tindran l'autonomia que desigen. L'imperi austro-hongarés és un model en el qual poden mirar-se. Àustria és eix de l'imperi, pero tant Hongria com Bohèmia tenen una gran autonomia de govern.

La primera etapa de la guerra té el seu punt de partida en Lisboa. És en la capital de Portugal a on, recolzat en l'esquadra anglesa que l'acompanya, iniciarà l'archiduc Carles la seua aventura, acompanyat pel príncip d'Hesse i per l'home de confiança del príncip alemà, el general Basset, profund coneixedor dels temes espanyols per ser natural d'aquelles terres.

En el vorejar atlàntic de les costes portugueses i espanyoles, en el pas de l'estret de Gibraltar, l'esquadra anglesa decidix fondejar en el port que els brinda el penyó que té el mateix nom que l'estret. Un devindre en veritat històric per a desgràcia d'Espanya, perque la base anglesa allí establida que domina el pas entre el Mediterràneu i l'Atlàntic, no tornarà a ser abandonada pels britànics.

Arribats davant les costes de la ciutat de Barcelona, els expedicionaris poden comprovar immediatament que la tasca de conquistar la ciutat comtal no serà tan senzilla. La defensa que establixen els soldats que conformen l'eixèrcit franc-espanyol els impediexen prendre-la. Caldrà desfer camí per a preparar en temps suficient l'assalt definitiu a la capital catalana. Una tornada a Portugal a on durant un any prepararen la nova ofensiva.

1705. La nova expedició encarregada de prendre Barcelona està llesta. Encara que hi ha una variant de singular importància per a l'Història de València. En el transcórrer de l'espera portuguesa Joan Batiste Basset ha segut capaç de convéncer al príncip d'Hesse primer, a l'archiduc Carles després, de les possibilitats que existixen de sublevar als llauradors valencians contra el domini francès.

Els arguments a utilitzar són extensos. En primer lloc la vella confrontació entre una noblea valenciana propietària de la terra que explota als seus treballadors. Uns treballadors que

són coneguts en el nom de Maulets perquè són els successors dels antics moriscs expulsats. Maulets que han de carregar en les mateixes condicions de quasi esclavitud a les quals aquells estaven somesos. Una nobleza que, al costat de les altes jerarquies eclesiàstiques, han seguit els primers aliats del Borbó en els anys transcorreguts.

Les masses treballadores de les ciutats, comerciants i artesans, compartixen també eixa idea. Estan fartes dels impostos i dispostes per a fer costat a qui siga capaç de complir dos condicions necessàries: lliurar la terra que laboren als agricultors acabant aixina en el poder de la nobleza, i rebaixar els impostos que graven als chicotets comerciants i industrials que són la base de la societat valenciana.

Basset és nomenat plenipotenciari de l'archiduc, en capacitat per a negociar en els líders obrers i llauradors, i per a dirigir les hostilitats armades que permeten que el regne de València se sume a la causa del pretenent austríac. Per a complir immediatament esta missió el general Basset serà desembarcat en el port d'Altea. La seua missió prioritària reunir-se en els hòmens dispostos a ajudar-lo i prendre la ciutat de Dénia, que serà la base d'operacions per a l'ocupació del regne de València.

Órdens que Joan Batiste Basset complirà immediatament. En primer lloc, se reunirà en els líders llauradors de la Segona Germania, entre els quals destaca Garcia d'Àvila que immediatament se posarà a la seua disposició. Basset li encomanarà que s'ocupe de les terres d'Alacant, de les ciutats que com Elig pareixen més dispostes a acceptar a l'archiduc. El mateix Basset s'ocuparà de la conquesta de les terres de València, el destí final de les quals ha de ser la presa de l'estratègica capital del regne. A un aventurer anglés conegut en el nom de general Jones, se li reserva la conquesta de les fèrtils terres de Castelló.

Una disposició estratègica, la diversitat del comandament i l'atac en tres direccions, que tindrà, en el discórrer de l'any 1705, un èxit en veritat espectacular, tant per lo inesperat de l'acció com per l'ardor de les forces que entren en combat.

El primer dels objectius marcats, la presa de la ciutat de Dénia caurà en mans de Basset sense resistència. El fet se produïx perquè el

governador de Dénia i la seua comarca és un vell conegut del líder austracista i la seua adhesió a la causa ve acompanyada pel lliurament de la ciutat.

El camí per a conquistar les terres fronterices, les comarques valencianes de la Safor, la Costera, la Canal de Navarrés, la Vall d'Albaida..., se va realisant sense que les forces de Felip V, que fins al moment ha aparegut com el rei llegítim, mostren una disposició especial a enfrontar-se en els Maulets. Els llauradors valencians que formen el gruix de les forces que defenen la causa austríaca.

Una cosa pareguda ocorre també en les terres alacantines en les quals Garcia Àvila pot oferir el suport decidit d'Elig, de La Vila Joyosa, de les ciutats del Vinalopó..., podent afirmar que en tot el territori no existixen forces militars capaces de combatre a les que

componen les brigades victorioses dels Maulets. Èxits militars i adhesions populars que es repetixen igualment en les terres del Nort del regne.

Una marcha absolutament triomfal cap a la capital del Túria que té com a primera conseqüència la fugida cap a Madrid de tots els defensors del monarca de la Casa de Borbó. Fugida que encapçalen els grans dignataris de l'Iglésia, arquebisbe, bisbes i grans abats; només hi ha una excepció en el regne, el bisbe de Sogorp, i que té la seua continuació en l'abandó de les terres valencianes en direcció a l'altiplà de tota la Noblea.

L'entrada triomfal de Joan Batiste Basset en València és, segurament, l'èxit personal més recordat de l'héroe valencià quant als seus seguidors fa referència. Aclamat per les classes obreres i llauradores, prendrà possessió del regne en nom de l'archiduc Carles, inaugurant un govern de caràcter popular que inicia el seu mandat complint les promeses fetes: l'anul·lació dels tributs exigits a llauradors i chicotets industrials i comerciants i restituint les terres als jornalers o arrendataris que les treballaven.

Una campanya, la de l'any 5 del sigle XVIII, que culminarà en la màxima lluentor quan el pretenent austríac siga coronat el més de decembre en la ciutat de València com a llegítim rei d'Espanya rebent el títol de Carles III. Una cerimònia solemne que oficiarà el bisbe de Sogorp, com havem anotat, l'únic partidari de l'archiduc i de la seua causa entre tots els dignataris eclesiàstics del regne de València.

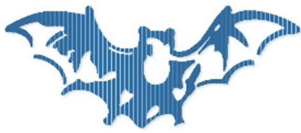
Un títol, monarca d'Espanya, que mantenia la presència de la Casa d'Àustria en els dominis espanyols, i que recordava per l'extensió dels territoris de les dos branques dels Habsburg, els temps de Carles I d'Espanya i V d'Alemanya.

Pero l'història dels Maulets i de Joan Batiste Basset no estava encara escrita. I dos aconteyiments immediats iniciaren la seua posada en qüestió. El primer fon la precipitada marcha de Carles III a Barcelona,

abandonant la que pareixia ser la capital dels seus regnes i preferint la ciutat comtal que li pareixia més pròxima ad ell per contar en ella en la noblea i en el clericat.

Per lo que pareix, les algarades de carrer vixcudes en la ciutat de València en els dies següents a la seua coronació, el seu caràcter revolucionari en tant que posaven en qüestió l'estructura social coneguda, la negació del poder de la Noblea i la seua substitució per una hegemonia social proletària, recordaven els temps de les Germanies, i no li havien agradat al nou monarca.

El segon dels aconteyiments va ser el nomenament del Comte de Cardona com a virrei del regne de València, quan les gents esperaven que el càrrec recaiguera en el general Basset. Un virrei, el comte de Cardona, que contemplà cóm la seua autoritat era permanentment ignorada, en tant que només s'atenien per part dels ciutadans les òrdens del general Basset.

Un menyspreu que es va convertir en odi per part del poble quan se tingué coneiximent de que el Virrei de València iniciava conversacions secretes en representants de l'antiga noblea valenciana, en vista a demanar-los la seua adhesió a la causa de l'archiduc. Una adhesió que tenia com a contrapartida el restituir-los les terres que els seus arrendataris i jornalers havien ocupat.

Una situació de confrontació entre els Maulets, vencedors en la conquesta de València, i el virrei designat, que requeria una immediata solució. Solució que a soles podia arribar de la cort de Barcelona,

El general anglés que dirigia el cos expedicionari que donava suport a la causa austríaca, Peterborough, seria el principal protagoniste dels posteriors aconteyiments. Membre de la noblea anglesa, enemic del poder popular, partidari d'un estricte control dels assunts públics per part de l'autoritat, feu costat al comte de Cardona quan este acusà al general Basset i als més significats dels seus col·laboradors, de corrupció i malversació dels fondos públics, aixina com de greu desacatament als mandats del rei.

La resposta de les forces angleses als mandats emanats de la Cort catalana, suport al Virrei, fon fulminant. Impongueren l'orde a València per la força, ocupant els seus carrers; destituïren i empresonaren a tots els acusats d'usurpadors, i confirmaren el poder únic del Comte de Cardona.

La persona de Joan Batiste Basset fon en principi respectada, encara que se'l va obligar a deixar la ciutat de València i encarregar-se de la defensa de la ciutat de Xàtiva, davant la possibilitat de qualsevol atac de les forces de Felip V.

Una clemència de curta duració. Acusat Basset de ser el responsable màxim de la corrupció i de la malversació de fondos, i, fonamentalment, del suport als revolucionaris que havien usurpat el poder del monarca, fon detengut per les forces angleses d'ocupació, que

l'empresonaren en Dénia, i posteriorment, temerosos de qualsevol reacció popular per a lliberar-lo, traslladat a la presó de Tarragona a on esperaria el juí de la seua causa.

L'any 1707 anava a oferir aconteyiments inesperats. Lluís XIV, que en principi vacilà davant la possibilitat d'aplegar a un acort en els anglesos, va decidir finalment, en el recolzament del poble francés que desijava la guerra contra Anglaterra, donar suport a la posició del seu net com a rei d'Espanya en totes les seues conseqüències. I en major grau en conéixer que el poble de Madrit rebujava rotundament la possibilitat de fer costat a l'archiduc Carles en les seues pretensions al tro.

Les raons del poble madrileny per a rebujar a l'austríac eren clares. No acceptaven les preferències de Carles d'Àustria sobre Catalunya i molt manco la seua visió d'una Espanya fragmentada en regnes autònoms. Fea temps que Castella havia assumit el seu paper hegemònic en l'unitat d'Espanya. Una unitat que en opinió de molts espanyols se posava, en l'austríac, en qüestió.

I la nova aposta francesa obtingué els resultats abellits.

Un poderós eixèrcit dirigit pel duc de Berwick, fill bastart del rei britànic Jacop II, entrà en Espanya rebent el suport de l'eixèrcit espanyol que donava recolzament a la causa dels Borbons. Junts marcharen per l'altiplà castellà fins a arribar al llímit del regne de València, les planes d'Almansa, a on varen trobar esperant-los a les forces aliades.

Unes forces aliades que formaven l'eixèrcit expedicionari anglés que havia canviat de comandament, el dirigia ara Galloway, un general de naixement francés que treballava per als anglesos, als qui es sumaren les forces holandeses al comandament del general Doha, i les portugueses que dirigia el general Das Minas.

La batalla d'Almansa, 25 d'abril de 1707, en la qual s'enfrontaren forces similars d'infanteria i de cavalleria, se decidí en favor de l'eixèrcit franc-espanyol per l'eficàcia en la direcció del combat, el comandament únic enfront d'un comandament triple mancat de coordinació, i per la millor disposició tàctica de la cavalleria francesa.

El resultat final de la batalla fon el triomf desbordant dels partidaris de Felip V, que pogueren recuperar sense casi resistència tot el regne de València, que no tornaria a ser ocupat per Carles d'Àustria. Els dirigents Maulets, ho recordem, estaven empresonats i no participaren en la batalla.

Un devindre que incidí decisivament en la situació de Joan Batiste Basset. Fon immediatament lliberat de la seua presó i encarregat de sublevar de nou als Maulets. Un mandat tardà perque les coses havien canviat substancialment. Després de la batalla d'Almansa la ciutat de Xàtiva

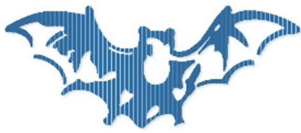
havia segut atacada per les forces franceses que dirigia el general Ansfeld, i saquejada brutalment. Les represàlies foren feroces pel simple fet de no lliurar als partidaris de Basset que s'havien refugiat en ella.

Ningú, en el regne de València, l'any 1707, tenia ganes de lluitar per un pretenent estranger que no havia complit les promeses donades.

La vida de Joan Batiste Basset se cenyí, a partir de l'any 1710, a servir els interessos de la Casa d'Àustria. Estigué en l'archiduc, el príncip d'Hesse havia mort en la presa de Barcelona per les tropes del pretenent, fins als últims moments de la Guerra de Successió.

L'any 1714, en l'assalt definitiu a la ciutat de Barcelona per part de les tropes franc-espanyoles que posà fi a la disputa militar, Basset va caure en mans dels vencedors, que el feren el seu presoner.

Traslladat encadenat a la ciutat de València juntament en atres partidaris seus per a que tots recordaren el castic als traïdors, fon després traslladat caminant fins a la ciutat de Sant

Sebastià, en el País Vasc, a on de nou conegué la presó. Lliberat poc més tart, pogué traslladar-se fins a l'italiana ciutat de Gènova i des d'allí fins a Viena, la capital de l'imperi Austro-Hongarés.

Acollit per l'archiduc Carles que s'havia convertit en emperador d'Àustria-Hongria després de la mort del seu germà Josep I, fon nomenat Basset mariscal de camp dels eixèrcits imperials. Retirat del servici militar, alié als temes polítics, vixqué els seus últims anys en pau.

La seua obra.

L'anàlisi de la vida de Joan Batiste Basset nos permet afirmar que dos foren els objectius fonamentals que es plantejà i que el convertiren en un personage històric: la seua adhesió permanent als interessos de la Casa d'Àustria, i la seua condició de líder indiscutit de la tercera gran revolució social de València: la que coneixem com la guerra dels Maulets.

El relat dels fets transcrits és la prova més evident del compliment de la primera de les seues tasques: la defensa de la causa austríaca. En efecte, i després de les guerres alemanes, el veem present en les guerres contra els turcs, aquelles que han de definir el nou camí que Àustria es plantejarà a conseqüència de l'adhesió d'Hongria i de les terres pròpies de Bohèmia i de la part nort de la península balcànica. És en elles, com havem vist, a on Basset consolidarà el seu devindre històric.

Un devindre històric de l'humil llaurador valencià que té la seua culminació quan no sols és capaç de lliurar al pretenent austríac al tro

d'Espanya el regne de València i la seua immediata coronació com a Carles III, sino, en major força, quan és capaç de participar en la defensa de Barcelona fins a la fi.

Una defensa que es produïx quan els interessos austríacs, una volta que Anglaterra retira el seu suport a conseqüència de l'arribada al tro imperial de Carles d'Àustria, que serà conegut com a Carles VI, no tenien cap possibilitat de progressar. Anglaterra volia la destrucció d'Espanya, pero no l'engrandiment d'Àustria.

Pero l'entrada de Joan Batiste Basset en l'Història de València com a figura de màxima dimensió es produïx, justament, pel seu paper aglutinador en la batalla dels Maulets, els més humils dels llauradors valencians, empresa per a recuperar les seues terres i acabar en el poder de la Noblea que els oprimia. Batalla en la qual sempre contaren en el suport dels artesans i comerciants de les grans ciutats valencianes. Batalla que guanyaren i que només la traïció del pretenent els va arrebatat.

Paper aglutinador, de comandament indiscutit, de Joan Batiste Basset, que nos permet al temps parlar de l'autèntic caràcter de la guerra dels Maulets, i combatre les falses teories propalades per interessats intellectuals catalans que pretenen situar la nostra revolució social en el marc d'una guerra d'independència dels països catalans. Guerra que a soles fon certa en lo que a Catalunya fa referència.

Parlem en primer lloc per a fixar la realitat històrica en el diferent paper jugat per la nobleia valenciana i per les jerarquies eclesiàstiques en la Guerra de Successió. Resulta evident que en ningun cas estos dirigents socials se plantejaren el problema de l'independència valenciana d'Espanya, sino que per contra secundaren sempre la posició sustentada per les tesis del prenent francès, que advocava per l'unitat d'Espanya, diferenciant-se aixina clarament de la nobleia catalana.

Pero l'argument que hem de destacar per damunt de qualsevol altre és la pròpia posició dels Maulets. Els agricultors valencians, els artesans i comerciants, com havia ocorregut en el cas de les Germanies, lo que plantegen en les primeries del segle XVIII no és un problema polític, el model d'estat espanyol, sino que lo que plantegen és justament una revolució de tipo social. Revolució en la qual l'objectiu prioritari és l'entrega de la terra als qui la treballen, la reducció dels impostos i el poder institucional dels ciutadans després de l'eliminació de la nobleia.

Objectius que res tenien que vore en la pretesa construcció dels països catalans com a estat propi.